

Op reis in mijzelf, de weg van leiderschap, transformatie en ascentie.

*Je ziet het pas als je het doorhebt
(J. Cruijff)*

Aletta Oosterhuis, auteur

Samenvatting

Het leven is een grote reis, al staan we daar onvoldoende bij stil. Het leven gaat over evolutie, je zelf ontwikkelen door terug te gaan naar wie je werkelijk bent en jij je realiseert wat de kern is van je bestaan.

Terug naar je gevoel, je intuïtie en je hart, want dat klopt. Als ik begin te denken dan gebeurt het tegenovergestelde van wat ik dacht. Dan is het namelijk mijn hart en mijn ziel die andere taal spreken.

Dit verhaal omvat een beschrijving van mijn ervaringen in mijn proces van ont-wikkeling en ontwikkeling. Mijn leven is een aaneenschakelingen van gebeurtenissen om te leren en thuis te komen bij wie je echt bent. Inspiratie door het licht en geleid door het universum, door allerlei situaties, mensen en ervaringen. De reis van mijn transformatie en ascentie heeft geleid tot authentiek leiderschap en de onthulling van de reden van mijn bestaan. Door de stem die roept, te leren en te ontwikkelen, door synchroniciteiten te ervaren en ingrijpende keuzes te maken én los te laten. Je emoties omarmen, angsten onder ogen te zien en je in het diepe te storten door te doen. Leren te vergeven, vergeven doe je altijd voor jezelf. Je kan de ander vergeven voor wat die jou heeft aangedaan in jou beleving en dat kan soms heel heftig of erg zijn. Door te vergeven creëer jij rust in jezelf en kan je de situaties loslaten, zodat ze jou niet meer beïnvloeden in je leven.

En dat allemaal in onvoorwaardelijk vertrouwen in je zelf én in het goddelijke plan.

OP REIS IN MIJZELF, DE WEG VAN LEIDERSCHAP, TRANSFORMATIE EN ASCENTIE

Je ziet het pas als je het doorhebt- Johan Cruiff

Deze woorden omvatten alles wat dit artikel over de reis beschrijft. Alle aspecten van mijn ervaringen worden aangeraakt door deze zin. Zowel in allerlei situaties die ik heb meegemaakt, als in de leiding vanuit het universum. Pas toen ik begon te begrijpen wie ik was en welke betekenis mijn leven hier op aarde had begon ik te zien en toen kreeg ik het door het hoe en waarom van mijn ervaringen en de betekenis van de chaos in mijzelf en in de wereld op dit moment.

Inspiratio Lux

Het betekent inspiratie door het licht. Geïnspireerd door het licht, geholpen door het licht en begeleid door het licht van het universum. Zo kan ik mijn reis van zelfbewustzijn, leiderschap, vrije wil en ontwaken het beste omschrijven. In dit schrijven deel ik mijn ervaringen en laat ik mensen zien dat de Bron van alles, wat is, echt bestaat.

Alles hangt met elkaar samen en is verbonden, dat maakt het ook ingewikkeld om het over te brengen. In dit artikel beschrijf ik de gebeurtenissen van mijn recente leven. Mijn jeugd is altijd van invloed geweest op mijn huidige leven. Ik ben door mijn vader alleen opgevoed, omdat mijn moeder al op jonge leeftijd is overleden. Mijn oom en tante hebben nooit een belangrijke rol gespeeld in mijn leven, maar achteraf bezien zijn zij een rode draad in mijn leven geweest. Dat zal ik in een ander schrijven verwoorden wat daarvan de betekenis is geweest in de relatie met het huidige nu.

Achteraf kijkend realiseerde ik mij dat ik altijd ben geleid, hoe, wat en wie? Ik begrijp nu de betekenis van mensen in mijn leven, positief en negatief. Het proces van zelfbewustzijn is in een stroomversnelling gekomen in 2016, toen ik me langzaam bewust werd en weer meer ging handelen vanuit mijn intuïtie. En mensen op mijn pad kreeg die mij hielpen mijn ogen te openen en te worden wie ik ooit was. Uiteindelijk heb ik 2022 gebruikt om tot de diepste kern mijzelf te ontmoeten en mij te realiseren dat alles in je leven een leerschool is. Ooit is mij verteld: "Je bent altijd één keer vaker opgestaan dan dat je bent gevallen," en beschrijft alles over wie ik ben.

Het centrum van het universum

Het universum is voor iedereen beschikbaar. Jij bent zelf het centrum van het universum. Je hebt je vrije wil om keuzes te maken, je vertrouwen aan het universum te schenken en om hulp te vragen. Zo boven, zo beneden en je kan kiezen om te blijven doen wat je altijd deed en dan krijg je wat je altijd kreeg. En dat is waar mensen vaak blijven hangen. Het heeft alles te maken met angst en vasthouden van wat is en wat was. Angst voor het onbekende en angst om jezelf onder ogen te komen. Struisvogel spelen. Diep van binnen weet je het wel, maar als je je hoofd in het zand steekt dan is het er niet. Je gedachten bepalen hoe het je vergaat. We blijven hangen in het verleden aan wat was en we kijken reikhalzend uit naar de toekomst van wat wordt. We vergeten alleen dat we in het NU, vandaag leven en dat daarin alles gebeurt.

Ook ik heb dat gedaan, lange tijd. Ik heb het verschil wel opgemerkt. Als ik sterk was en positief was over een project en het geloof dat het ging slagen, dan ging het ook goed. Zodra ik tegenslag of tegenwerking kreeg en dacht dat het niet ging lukken, dan ging het ook bergafwaarts.

Ik ben het levende voorbeeld van de scheppingskracht en hoe ik ben begeleid door het universum¹. Het pad van transformatie en ascentie is allesbehalve een rustig en vredig pad en je komt soms in de meest bijzondere situaties terecht. Het is keihard werken aan jezelf en je krijgt steeds nieuwe situaties voorgeschoteld, deze zijn alleen door jou op te lossen door keuzes die je op dat moment moet maken voor jezelf. Het universum werkt vanuit onvoorwaardelijke liefde, wat wil zeggen ze laten je zien hoe je bezig bent voor jezelf. Veel zaken waarvan je 'dacht' dat je ze wel had verwerkt, blijken op diepere lagen van je onderbewustzijn nog te zitten. Je ziel en je hogere bewustzijn laten zien waar je mee bezig bent, ondersteunt door het universum. Alles is energie, wat je uitzend krijg je terug in veelvoud. En dit is gebaseerd op natuurkundige principes.

Tot voor een paar jaren geleden was ik ook die struisvogel en zat vol angst, angst voor het onbekende, loslaten van wat ik had opgebouwd. Angst om de duiveltjes in mijzelf onder ogen te komen, want wat kwam er dan wel niet los? Angst van wat anderen zouden zeggen en oordelen. En schuldgevoel over wat als ik het niet kon of goed deed? Doorgaan en negeren was voor mij heel lang de beste strategie.

Je krijgt kracht, moed en vertrouwen door elke ervaring waarin je de angst echt in de ogen kijkt. - Eleanor Roosevelt

Transformatie, ascentie en spirituele ontwikkeling was aan mij niet besteed. Voor mij geen yogamatje of meditatie, ik ben een pragmatisch en no nonsens mens. Stilzitten past niet bij me, gewoon doorgaan en van hard werken is ten slotte nog nooit iemand

door gegaan, zo ben ik grootgebracht. Mijn geest is net een spons, ik absorbeer alles, verbind alles en ik stond 24 uur per dag aan.

Ondanks dat kreeg ik vaak ingevingen en als ik ergens binnenstapte dan wist ik al wat er speelde. Net zoals velen ben ik lange tijd aan mijn intuïtie voorbij gegaan. Een people pleaser is de omschrijving die bij mij past en wat ik deed moest perfect. Ik wilde altijd graag het samen doen, meningen en adviezen van anderen integreren in mijn besluiten, ook al voelde het niet goed.

Reden van mijn bestaan

Dat ik anders was heb ik altijd ergens geweten. Ik voelde me anders en dacht ook anders en vroeg me veel af. Vooral waarom alles zo ingewikkeld werd gemaakt. Als je terug gaat naar de basis is het leven vrij eenvoudig. Ik was met een reden hier op aarde, dat is een gevoel die je diep in je bij je draagt. Het antwoord komt pas als je je leven leidt en diep naar binnen durft te keren.

In mijn leven heb ik veel meegemaakt en alles liep altijd anders dan verwacht. Ik straalde verschillende diffuse signalen uit naar het universum. Ja ik wilde, maar nee ik durfde toch niet stappen te zetten en dan krijg je dat resultaten anders zijn dan je had verwacht dan het zou zijn.

Om voorwaarts te komen heb ik alles zelf moeten doen en heb altijd voor mezelf gezorgd. Ik was sterk, had veel kracht, een groot rechtvaardigheidsgevoel en ging altijd door. Dit is altijd zo geweest. Mijn motto was: "kijk vooruit en niet naar wat er is gebeurd, het verleden verander je niet." Ik heb me wel eens afgevraagd waarom ik zoveel op mijn schouders had liggen en

hoe je het noemt, doe waar jij je goed bij voelt. In de laatste periode is het besef gekomen dat God voor mij en in mij bestaat. Ik zal het dan ook door elkaar gebruiken.

¹ Het universum is voor mij het goddelijke, de Bron. Het universum betekent voor mij de opgestegen meesters, de aartsengelen en de engelen, 'én opgestegen zielen. Het maakt niet uit

zoveel mee moest maken. Eerlijk vond ik het niet, maar ja ik heb me er in berust. Achteraf bezien is dat mijn redding geweest om verder te komen in mijn leven. Tot ik in het jaar 2022 hier heel hard mee werd geconfronteerd.

Onrust was altijd aanwezig, in mijzelf en dus ook in mijn leven. ik had een enorme drang om mijzelf te bewijzen. Ik wilde iemand zijn. Ertoe doen en erkend worden. Eerlijk is eerlijk ik heb best wat bereikt als het gaat om positie en status. Alles heb ik op eigen kracht gedaan, dacht ik. Dat er meer was tussen hemel en aarde daar geloofde ik in. Wat dat precies was, wist ik niet. Het geloof heeft geen belangrijke rol gespeeld in mijn leven, tot de dag dat ik geroepen werd. En toen eigenlijk nog niet.

De stem die roept

Toen ik een jaar of 35 was hoorde ik voor het eerste een stem. In een kamer vol mensen hoorde ik ineens mijn naam en een boodschap. Een stem van ver weg en toch dichtbij. Om mij heen was er niemand die iets tegen mij zei op dat moment. Ik ging er aan voorbij, al kreeg ik wel steeds sterker het gevoel dat ik werd geleid en dat er op me werd gelet. Dat er energieën om mij heen waren. Ik voelde het ook, echter kon ik daar niets mee.

Mij leven ging verder zowel op persoonlijk vlak als in mijn carrière ging het goed. Ik zat wel mezelf regelmatig in de weg. Als werkende én studerende moeder én echtgenote, wil je daarnaast ook je steentje bijdragen aan de maatschappij en je vriendschappen onderhouden.

Drie jaar geleden, riep weer een stem mijn naam, luid en duidelijk. Ik was alleen. Ik dacht dat ik het me verbeelde. Een dag later liep ik in de supermarkt en weer werd ik geroepen door diezelfde stem. Ik keek om

me heen en zag werkelijk niemand die ik kende.

Ik kon er niets mee, pas in een later stadium van mijn proces van transformatie begon mij duidelijk te worden waarom ik was geroepen.

De ontwikkeling van mijn leven

In de kern van mijn persoonlijke ontwikkeling ben ik altijd gegroeid. Steeds meer naar bewustzijn en kennis. Als ik stilstond zocht ik weer verder. Situaties voelde ik haarfijn aan, ik was iemand bij wie mensen altijd hun hart uitstortte. Dat ging al jaren en ik wist niet beter. Alleen als ik mijn verhaal kwijt wilde dan was er niemand thuis.

Ik heb in mijn leven veel mensenkennis opgedaan, mensen echt leren kennen en begrijpen waarom ze deden zoals ze deden. De ontwikkeling van mij als persoon gaat samen op met de ontwikkelingen die ik doormaakte op gebied van werk en opleidingen. Ik heb jaren (30+) in de zorg gewerkt en daar leer je mensen echt kennen, zowel collega's als patiënten. Je ontmoet mensen in het kwetsbaarste van hun leven op welke manier dan ook. Dat vraagt om een sterk team van collega's en durven delen en ook je kwetsbare kant laten zien, je kan niet zonder elkaar. Ik heb veel empathie voor anderen, te weinig voor mijzelf. Ik vond het altijd belangrijker dat de ander het goed ging, ik redde mijzelf wel!

Ik heb het altijd wel durven zeggen, wie ik ook voor me had staan, dat maakte mij niet uit. Iedereen heeft toch zijn zienswijze? Dat werd niet altijd gewaardeerd.

Ik had er moeite mee dat de maatschappij langzaamaan verharde en veroordelend was en dan sluipt heel ongemerkt erin dat jezelf ook harder wordt, met name in mijn oordeel. De machtsverhouding in de

maatschappij werd groter en groter in alles en ik ben allergisch voor macht en opgelegde regels zonder mogelijkheid tot dialoog.

Het had een directe relatie met mijn carrière kan ik nu wel zeggen.

Loopbaan of carrière?

Een vijfjarenplan heb ik nooit gehad, ik rolde vaak van het een in het ander. In de gezondheidszorg heb ik een hele weg afgelegd en heb alles gedaan wat je maar kan bedenken in de zorg. In alle werkvelden van de gezondheidszorg heb ik wel ervaring opgedaan in allerlei functies en op allerlei organisatielagen tot aan landelijke trajecten. En ik ben begonnen zoals het tegenwoordig heet, aan het bed. De mooiste tijd in de verpleging was de begintijd van mijn werk. Zowel in het verpleeghuis als in het ziekenhuis. Daarna werkte ik als wijkverpleegkundige en dat was echt mijn passie. Het is altijd anders, je weet nooit wat je aantreft en de zelfstandigheid van je vak was voor mij fantastisch en dat terwijl je ook echt collega's had waar je een beroep op kon doen. In die tijd merkte je de veranderingen al, er was nooit geld, dat ging ergens anders naar toe en alles werd beslist op het hoofdkantoor zonder enige inmenging van de medewerkers zelf. We hebben toen ook al als collega's dingen gedaan die anders waren dan werd voorgeschreven. En... patiënten kregen de zorg die ze nodig hadden.

Boeken vol kan ik schrijven over mijn werkelijkheid. En mijn werkelijkheid is een stuk weerbarstiger dan de theorie, wetenschap en alle rapporten bij elkaar over wat en hoe gezondheidszorg eruit zou moeten zien. En hoe de medewerkers en patiënten zich dienen te gedragen.

Mijn drive is altijd geweest om waarde toe te voegen aan patiëntenzorg én aan de mensen die werkten in de zorg.

Ik geloofde erin dat ik ook in een andere rol deze waarde kon toevoegen. Mijn doorzettingsvermogen heeft mij er door heen gesleept, maar ik kwam vaak in de knel met mijn rechtvaardigheidsgevoel én de eed die ik had afgelegd als verpleegkundige en ziekenverzorgende. Mijns inziens zorgden we niet heel goed voor onze mensen, de medewerkers, die het hart van je bedrijf zijn.

Uiteindelijk belande ik in de top en onder het mom van inhoud wordt alles weggepoetst, kwam ik achter. Macht en financiële belangen zijn een stuk relevanter in de gezondheidszorg dan de inhoud. Ach, iedereen vond het wel grappig dat er iemand van de inhoud zijn mond los trok en duidelijk ergens voor stond, maar dan wordt je snel te lastig ervaren. Het gaat voornamelijk over belangen en er wordt door veel mensen geld aan verdiend, zonder daadwerkelijk te weten waar het over gaat; namelijk **de mens in zijn bestaan, die door omstandigheden patiënt wordt en hulp nodig heeft om dat als het mogelijk is op te lossen, ermee om te gaan of te voorkomen.**

Na een leerzame weg werd ik zelfstandig interim manager en dat.. was een bijzondere periode met opdrachten in bijzondere en mooie leerzame situaties.

Leren en ontwikkelen

Ik heb veel studies en opleidingen gevolgd, omdat ik sterk de behoefte had om me te blijven ontwikkelen. En in deze maatschappij telt alleen een papiertje, de studies kenden dan ook een kop en een staart en uiteindelijk een diploma, want dan kan je laten zien dat je het kan. Eigenlijk best gek als je het vanuit een ander perspectief bekijkt.

Waar ik altijd sterk in ben geweest om alle verbanden te zien en hoe alles met alles samenhangt. Dat merkte ik in verschillende functies in het management én in de academische wereld. Daar ondervond ik aan den lijve wat hiërarchie betekende. Samenhang en verbanden zien wordt ervaren als lastig en ik ben hierdoor echt afgeknapt op de wetenschap. Een hoogleraar tegenspreken of de baas in de hoogste rangorde was niet de bedoeling en werd in mijn beleving niet erg gewaardeerd.

Alhoewel ik ontwikkeling zeker belangrijk vindt, ben ik heel kritisch op de wetenschap geworden. Het component ervaring van de patiënt én de behandelaar wordt nauwelijks nog meegenomen. Het gaat teveel over de uitkomst die gevonden moet worden. Als chronisch bestempelde patiënt (heeft de zorgverzekeraar groot belang bij, het levert geld op) kan ik daar over mee praten. Ik pas namelijk in mijn ziektebeeld, diabetes II, niet in de richtlijn en als ik voor mezelf op kom, omdat het voor mij niet klopt of goed voelt, dan word ik als therapieontrouwe patiënt bestempeld. Zelfs als de metingen aanwijzen dat de situatie anders is dan standaard wordt er niets mee gedaan. Het past niet in het protocol. Tot ik de juiste arts tegen kwam en de juiste geneeskunde. Daardoor heb ik de oorzaak kunnen vinden na ruim 10 jaar, de oorzaak kunnen aanpakken.

Het feit dat iedereen het lot in handen legt van wetenschappelijk onderzoek ervaar ik als een riskante ontwikkeling. Het haalt je hele intuïtie onderuit, daar is geen ruimte voor in de wetenschap. En dat terwijl die minstens zo belangrijk is voor jou als o.a. arts, behandelaar en verpleegkundige of verzorgende. Veel mensen in de zorg gebruiken hun intuïtie en op ervaringen gebaseerde klinische blik, en dat is maar goed ook, want zo zijn er vele levens gered en onnodige behandelingen voorkomen.

Mijn laatst recente opleiding was bedrijfskunde en leiderschap en deze opleiding heeft mij enorm geholpen de laatste horde te nemen in mijn proces van transformatie. Juist in deze studie werd je aangesproken op je gevoel, analytisch vermogen en op de betekenis van jou gedrag daarop. Echt naast theorie was het leiderschapscomponent zeer belangrijk en dat heeft me veel inzichten gegeven in mijzelf.

Nog altijd heb ik een enorme behoefte om te begrijpen en te leren en daar word ik ruimschoots in voorzien, alleen op een andere manier in andere gebieden van het bestaan.

Ook al schuilt er veel kennis en wijsheid in jezelf dat klopt, ik mag ook graag bevestigd zien dat het klopt. En als je echt onderzoek gaat doen, dan weet je dat alles staat beschreven.

Alles bezitten en toch niet gelukkig zijn

Heel sluipend kwam meer en meer onvrede bij mij naar binnen. Langzaam aan merkte ik wel dat ik mij niet meer thuis voelde in de wereld waarin ik zat. Dat gold zowel voor mijn persoonlijke situaties als in mijn werk in de gezondheidszorg.

Toch mocht ik niet zeuren van mezelf. Er waren anderen echt er wel veel slechter aan toe dan ik. Ik had toch alles? Een gezin, een goede baan, twee auto's en gezondheid? Ik kende dit gevoel van onvrede van eerder, en in die periode werd bezit ineens heel belangrijk, daar ging ik het dan in zoeken. Ik moest dan een auto, die gaf me vrijheid. Ik wilde verhuizen dan zou ik me vast beter thuis voelen. Dan zocht ik het in materialisme, buiten mij zelf en zo was ik nu opnieuw opzoek naar een andere baan. Deze keer voelde ik wel, dat het anders was.

Ik twijfelde aan mijn relatie, ik twijfelde aan mijn werk en uiteindelijk betekende dit dat ik intens twijfelde aan mijzelf. En ook al ben ik niet bang om voor anderen op te komen, voor mijzelf keuzes maken vind ik lastig en loslaten vind ik verschrikkelijk. Dat doe ik mijn hele leven al, ook mijn vader is op mijn 21^e al overleden en er was geen familie op wie ik kon terugvallen. Ik stond alleen op en in de wereld. Ik leek keihard voor de buitenwereld en heel krachtig, maar in werkelijkheid was ik echt anders, kwetsbaar. Alleen die kant liet ik niet zien. Ik ben altijd pittig geweest, maar ik werd ook bozer en bozer op alles en iedereen en misschien nog wel het meeste op mijzelf. Ik 'sloeg' om me heen en het lag aan iedereen behalve mijzelf. Het had zeker zijn impact op het gezin en alle relaties die ik onderhield.

Toevalligheden of synchroniciteit?

Nooit had ik hier over nagedacht wanneer iets gebeurde, dan gebeurde het. Dat dit met een reden zou kunnen zijn, daar had ik nog nooit bij stilgestaan. Zo ontmoette ik iemand die mij vertelde hoe ongelukkig dat ik eruit zag. Degene kende ik al een aantal jaren, niet zo heel goed, maar de woorden raakten me heel diep. Een paar weken later ontmoette ik iemand die echt een aantal jaren in mijn leven heel belangrijk is geweest. Hij heeft mij geholpen te worden wie ik was. Hij heeft me van de grond geraapt en op mijn benen gezet en mij mijn eigen koers laten varen door er voor me te zijn.

Toen ik uiteindelijk besloot om een tijdje op mezelf te gaan wonen kwam er direct een huisje beschikbaar. Ik moest wel echt wat actie ondernemen, maar het was er.

Als ik iets wilde wat uit mijn hart kwam, en dat is wezenlijk anders dan dat je ervoor gaat zitten en bedenken, dan manifesteerde zich dat. Ik kon het ook niet echt geloven dat dat zo was.

Andere synchroniciteiten waren de mensen die ik ontmoette tijdens de wandelingen met mijn hond. Het begon mij op te vallen dat ik op bepaalde momenten mensen ontmoette en met ieder had ik soms heel diepgaande gesprekken over wat ons bezig hield op dat moment. Zij gaven altijd antwoord op mijn eigen levensvragen, zonder te beseffen dat ze dit deden. Soms kwam ik dezelfde mensen dagelijks tegen, dan weer maanden niet. En hoe bijzonder het ook is, ik weet nog steeds niet de namen van de mensen zelf. En zo kan ik talloze voorbeelden kan ik geven.

Keuzes

Uiteindelijk maakte ik de keuze om mijn huwelijk te beëindigen. Niemand die er wat van begreep. Ik heb daar wel echt veel last van gehad, want ik wilde dit wel, maar ik blies mijn gezin op en dat vond ik het allergenste. Het was alles waarvan ik dacht dat ik dat altijd wilde. En toch was mijn keuze de juiste.

Ik vond mijn eigen huis en ook dat moest zo zijn. Ook dit verliep op een heel andere wijze dan ik ooit eerder ervaren had en kreeg ik hulp uit zeer onverwachte hoek. Het wordt geregeld en dat begon mij op te vallen.

Ik had een heel drukke baan die zich voornamelijk in het westen afspeelde. Ik was veel onderweg en had constant het gevoel dat ik tekortschoot naar mijn kinderen. Ook al verzekerde ze mij van niet, ik wilde het ook als moeder perfect doen.

Na jaren veel te hard te hebben gewerkt en alles te hebben gegeven, kwam ik terug van een congres uit Amerika. Ik was echt totaal op en eenmaal geland en terug in de trein naar huis wist ik het. Zo ga ik niet door! Ik had in het begin van het jaar al het gevoel dat ik wilde stoppen, maar ja wat dan? Ik heb toen een aantal gesprekken gehad met een oud leidinggevende van mij, die vertelde

wat hij altijd had gezien bij mij, onrust, passie, veel nieuwe dingen oppakken en vooral 'vergeten' dat ik er ook zelf nog was. We hadden het over teruggaan naar het kleine kind in ons. Ik kon daar niets mee.

Een paar dagen na mijn thuiskomst heb ik de organisatie ingelicht. Ik stop! Wat een opluchting en toch vanuit mijn te grote verantwoordelijkheidsgevoel nog aangebleven tot een opvolger kon worden aangesteld. Mijn advies: doe dat nooit!

Erg blij waren ze daar niet mee en begrijpen deden ze pas achteraf toen er behoorlijk wat feiten boven kwamen waar ik doorheen was gegaan.

Wat ik ging doen, geen idee. Het was heel spannend en heb wel een paar keer moeten slikken, want ik was alleen, had drie studerende kinderen, een eigen huis en dan? Ik heb me vastgehouden aan het idee dat als je een deur sluit er een volgende deur weer open gaat. En inderdaad er kwam drie weken na mijn besluit een aanbod waar ik op in ben gegaan.

Het was een tijdelijke baan en ik heb daar veel mogen zien, doen en beleven. De drive van de wijkverpleging daar om met elkaar iets neer te zetten was groot en ik heb ervan genoten. Ondertussen was ik zoekende naar wat wilde ik nu echt? Het kwam in een stroomversnelling toen ik in gesprek kwam met een oud-collega. Hij zei een paar woorden tegen mij die mij opnieuw tot in het diepst van mijn ziel raakte.

En ineens, dezelfde dag, na een wandeling met mijn hond Simba, wist ik het. Ik stop. Ik had net een week daarvoor mijn contract bijgetekend voor een jaar. Deze keer werd het iets gemakkelijker om een besluit te nemen. Ik had het tenslotte al eens eerder gedaan en toen kwam het ook goed.

Eenmaal mijn besluit genomen kwam er iemand op in mijn gedachten om te bellen voor informatie over het werken als zelfstandig interim manager. En wat er gebeurde, degene aan wie ik dacht belde mij. Na dit gesprek wist ik het, ik word zelfstandige. Geen idee hoe ik aan mijn opdrachten zou komen, maar dat zag ik dan wel. De opdracht kwam sneller als verwacht, ik werd opnieuw gebeld met de vraag of ik zijn opdracht wilde overnemen. Na een eerste kennismaking met de opdrachtgever heb ik daar eerst thuis goed over gesproken omdat het ruim 300 kilometer vanaf mijn woonplaats was. Dat betekende veel reizen en om de week een week van huis. Wat mij hier altijd van bij blijft is dat mijn kinderen zeiden: "als je dat wilt, moet je het doen." En die bevestiging maakte dat ik ja zei.

Na deze opdracht werd ik gevraagd voor een opdracht in de buurt. Via de sollicitatie naar vakantiewerk van mijn dochter kwam ik in beeld. Dit voelde ook echt alsof dit zo was geregeld. Na een paar maanden voelde ik dat het beter was voor mijzelf om te stoppen. Voor ik de deur binnenstapte was mijn energie al naar het nulpunt gedaald, ik moest mezelf enorm opladen om mijn klus te klaren. Mijn overmatige verantwoordelijkheidsgevoel was sterker dus ik bleef. Uiteindelijk wist ik dat ik niet verder kon gaan, er was ook veel gebeurd en ik kon mezelf niet meer recht in de ogen aankijken. Voor mijn gevoel had ik alles gegeven en geprobeerd. Ik ben van de een op de andere dag opgestapt en dat kwam, hoorde ik later, hard aan. Dat begrijp ik, alleen ging het nu echt deze keer om mijzelf.

Ondertussen was ik gestart met een studie en alhoewel ik daar alle tijd voor had pakte het me niet. Ik kon het prima, maar het ging mij tegenstaan. Ik voelde ook aan alles dat ik moest stoppen, alleen.... Ik had er behoorlijk wat geld voor neergelegd, het was een

particuliere opleiding en het was mijn eer te na.

En toch kwam mijn besluit opnieuw als een donderslag bij heldere hemel. Ik ben drie maanden voor het afstuderen gestopt. Ook dat klopte opnieuw en wat ik heb ervaren dat de mensen van de opleiding helemaal niet gek opkeken van mijn besluit. Dat was voor mij nog het meest verassende. Ik kreeg wel veel vragen van anderen. Ik kon ze niet rationeel beantwoorden. Het was een gevoel en dat gevoel moest ik volgen.

Loslaten

Een naar woord vind ik het en toch is dat precies wat ik heb gedaan. Loslaten betekent bereid zijn om gehechtheid aan materialisme en mensen die jou niet meer dienen te laten gaan. De maatschappelijke status die je werk je brengt, aan middelen en materialen en vriendschappen waarvan je dacht dat ze goed waren voor je.

Uit alles wat ik gezien heb, heb ik geleerd de Schepper te vertrouwen voor alles wat ik niet gezien heb. - Ralph Waldo Emerson

Ik ben nooit statusgevoelig geweest, maar toen ik besloot om alles op te geven deed dat wel degelijk iets met me.

Ik heb vriendschappen van tientallen jaren afgebroken, omdat mij de schellen van de ogen vielen en ik door mijn eigen dochter heel keurig met een aantal feiten die ze had opgemerkt, werd geconfronteerd. Uiteindelijk bleef er niet veel over, alleen de mensen die er echt toe deden. Ik heb toen heel dwingend naar boven, naar het universum geroepen; ik vind dat ik al heel ver ben gegaan, mijn kinderen laat ik nooit los op deze manier en mijn huis behoud ik vanuit bescherming als een thuis voor mij en mijn kinderen. Ik heb om kracht bij te zetten echt staan stampvoeten. Het werkte wel,

want ik kreeg de boodschap door, dat dat niet de bedoeling was.

Intuïtie

Mijn intuïtie is altijd sterk geweest. Ik voelde veel situaties aan, ik 'wist' ook vaak wat er speelde in situaties en mijn onderbuikgevoel was sterk en kwam ook vaak uit. Het hoorde bij me en ik handelde er ook naar.

Vaak ben ik aan mijn intuïtie voorbijgegaan, omdat mijn gedachten dan de overhand namen. Het zal best meevallen en je kunt niet iedereen gelijk op het eerste gezicht beoordelen. Iemand verdient een tweede kans en misschien nog wel meer zo zit ik ook in elkaar, al merkte ik dat mijn eerste ingeving vaak wel de juiste was.

Soms gaat er wat tijd overheen, maar ik kom altijd overal achter, ik voel het, ik zie het en ik krijg altijd de informatie die ik horen moet. Dat is ook altijd mijn stelling geweest bij mijn kinderen. Je kan het maar beter eerlijk vertellen, ik kom altijd overal achter. Dat gebeurde ook. En al is hun strategie in verbergen wel verbeterd, uiteindelijk vertellen ze mij veel. Ook zeg ik soms dingen die ik op dat moment van vertellen niet kan verklaren, wel achteraf.

Mijn proces van ontwaken is denk ik al jaren aan de gang. Doordat ik zo druk was met mijn werk en kinderen heb ik er niets mee gedaan. Tot ik iemand ontmoette die mij heeft aangezet tot het omhoog brengen van de diepere lagen in mijzelf, waarvan ik niet eens wist dat het er zat. Woedend kon ik worden en heel erg veel verdriet kwam naar boven en soms kon ik niet eens benoemen waar het van kwam.

Het gevolg was wel dat ik steeds een beetje dieper ging in mijzelf en er kwam meer en meer naar boven wat ik mij kon herinneren en om te verwerken. En ook kwamen er antwoorden op onbeantwoorde vragen.

Spiritualiteit

Ik ben nogal down to earth en van de duidelijke aanpak en mijns inziens hielp het me niet om de weg van de zachte kant van spiritualiteit te bewandelen. Positief zijn is prima, realisme is evengoed belangrijk. Ik merkte dat dingen die realistisch waren werden weggewuifd en als niet positief bestempeld. Ik ben er nog altijd verbaasd over.

Spiritualiteit wordt altijd gelijk geschaard met religie. En voor mij is spiritualiteit een onderdeel van religie. Inmiddels geloof ik absoluut, alleen geloof ik niet in de regels van kerkgenootschappen en het prediken over goed en kwaad. God is alleen maar liefde en wij mensen stellen onze voorwaarden om dat te bereiken. Zo bereik je geen onvoorwaardelijke liefde. Spiritualiteit is zeker het pad van liefde, alleen is het pad van liefde niet altijd een liefelijk pad. Dat is wat ik zie in de maatschappij, spiritualiteit wordt als heel zachtaardig beschouwd en alles is liefde en harmonie. Als je maar lang genoeg wacht en bepaalde denkwijze hanteert komt de ware wel op je pad, want dat is wat iedereen wenst, de ware liefde. Dat lijkt de verlossing te zijn.

Spiritualiteit wordt gelijkgeschaard met de mogelijkheid van toekomstvoorspellingen en het gevaar is dat mensen zich daardoor laten leiden. Ook ik heb dat gedaan, want als iemand die graag controle en beheersing over zichzelf en haar leven houdt is het fijn om te 'denken' dat je weet wat er staat te gebeuren. Er gebeurde alleen nooit iets van wat mij werd voorspeld. Het enige wat ik echt heb geleerd is dat **het om jezelf gaat, dat jij de centrum van jou universum bent en jij hebt het goddelijke in jezelf. Het gaat om zelfvertrouwen en zonder angst te leven en alles gehechtheden los te laten.**

Zoals ik al eerder schreef, ik geloof in God. Ik geloof in het universum, de engelen en God is liefde. Ik heb alles gedaan en mogen doen wat ik wilde en ik weet dat onvoorwaardelijke goddelijke liefde bestaat en wordt gedragen door het universum. Liefde voelen, zonder voorwaarden, zonder oordeel, die zo groot is dat het buiten jezelf stijgt is prachtig en deze ervaring gun ik iedereen.

En toch is het soms goed om iets uit te vechten, te bediscussiëren om dan weer verder te gaan. Het kan echt helpen als de lucht daarna weer opklaart, ik heb geleerd het te zien als een leermoment. Het is een moment van reflectie en dat mag emotie geven, het laat kracht en kwetsbaarheid zien, hoe sterk is dat? Ik heb mezelf vaak verweten dat ik fouten had gemaakt, maar was dat eigenlijk zo? Ja, die heb ik wel degelijk gemaakt, maar als je dat durft te erkennen en er een oplossing voor zoekt, of je kan vergeven dan ben je al heel veel stappen op weg.

Inmiddels is mij heel duidelijk geworden dat spirituele ontwikkeling een soms ruige weg is van transformatie en ascentie om boven jezelf uit te stijgen. Het is een ladder die je opklimt, elke keer kom je een tree verder, tot je op het dak staat en kan overzien. Ook dit is voor ieder mens anders. Dat is het bijzondere, **het geeft betekenis aan de woorden iedereen is uniek.** Voor mij was het hard werken om te verwerken, naar mezelf te durven kijken en bovenal je verdriet toelaten en de angst weg te werken. Je emoties mogen er zijn en leer te vergeven vanuit je hart, vanuit oprechtheid, zowel jezelf als de ander.

Zielsliefde(s)

Ik heb verschillende (ziels)liefdes in mijn leven mogen ontmoeten. Met de vader van mijn kinderen heb ik altijd een goede band

gehad, we groeiden alleen uit elkaar. Ik ging steeds meer mijn eigen weg, zoekende naar mezelf. Nadat wij uit elkaar waren zijn wij echt gaan praten en dat heeft ons geholpen in het verwerken. Waar ik nog altijd heel dankbaar voor ben is dat wij het goed met elkaar kunnen vinden. Ons uitgangspunt is altijd onze kinderen geweest. Ook wij hebben hierin echt wel lastige tijden gekend, maar toch is het gelukt om ook elkaar steeds te blijven zien in ieders kwetsbaarheid en als ouders van en we bleken bijzonder genoeg altijd op een lijn te zitten. En ook de kinderen waren heel eerlijk naar ons en dat 'dwingt' je ook eerlijk naar je zelf te zijn in hoe je doet.

Ik ontmoete mijn grote liefde en het was zoveel meer dan zomaar een ontmoeting. Er is veel te vinden over soulmates, tweelingzielen- en vlammen en noem maar op. Ik was echt zoekende en de informatie die je vindt op internet levert alleen maar meer en meer verwarring op. Welk label je er ook aan geeft in feite maakt het niet uit. De kern van het ontmoeten van je zielsverwant is dat je zelf, en de ander, en elkaar een spiegel voorhoudt. Wat je zoekt aan liefde buiten jezelf mis je bij jezelf. Daar heb ik echt moeite mee gehad en toch 'wist' ik dat het zo was. Ik heb het geluk gehad mijn grote liefde te ontmoeten en die ervaring gun ik iedereen. Het was een intense, overweldigende en onvoorwaardelijke liefdevolle ervaring. Vanaf dag één dat wij elkaar leerde kennen wisten wij al dat we niet bij elkaar zouden komen. Ook hier hoorde ik de stem: "Dit is hem niet." En toch zijn we lange tijd in contact geweest en zijn wij altijd beschermd geweest. Alles klopte tussen ons en de chemie was intens. Daar konden we niet om heen, al hebben we dat echt geprobeerd. We hebben een aantal onverwachtse momenten van ontmoetingen meegemaakt waarin universele timing aan het werk was.

Wij gunden elkaar alles en hebben elkaar losgelaten, uit liefde, omdat ik 'wist' dat het moest. Ik ben vooral dankbaar voor de tijd die ons is gegeven en de steun die ik heb mogen ontvangen om te worden wie ik was. Andersom werkt het ook zo, ik heb de ander ook veel meegegeven en geleerd.

En zo kan ik nog veel meer beschrijven over zielsconnecties. Wat ik geleerd heb is loslaten in liefde en wat voor je bestemd is komt bij je terug. En ja, je hebt wel geduld nodig, ook al weet je het diep van binnen zeker. Het gaat nooit op jou tijd.

Energie

Energetisch kan ik mensen aanvoelen en ik kan er bekaf door worden of veel energie van krijgen. Verklaren kon ik dat niet, tot zaken mij op begonnen te vallen en het klopte wat ik voelde in de energie. Het was bij de liefdes die in mijn leven zijn geweest een heel bijzondere ervaring. Het gaf enorm veel energie en echte hartsverbinding, het gaf hoop en teleurstelling en ik ben er letterlijk door vastgeketend en was tot niets in staat. Ik had nooit kunnen bedenken dat mensen je energetisch echt kunnen vasthouden of uitputten. Het kan heel ver gaan.

Als er wat te gebeuren staat voel ik dat, vaak in mij onderbuik. Ik kan ook zien wat er aan de andere kant van de 'lijn' gebeurt en dat is een heel gekke gewaarwording. Ik heb echt gedacht dat ik "gek" was geworden, alleen werd het beeld wat ik zag vaak bevestigd door de ander. Ik kon maar een conclusie trekken, het klopt en ik ben niet van het padje af.

Alles is energie en vertrouwen in verbinding met het universum maakt alles mogelijk. Stel je vraag en je krijgt een antwoord. Krijg je geen antwoord, dan is dat het antwoord. Alleen: wacht niet op antwoord, leef je

leven. Als het de bedoeling is komt het bij je terug en ook die ervaring heb ik. En dat is echt weleens lastig, want hoop doet leven en als het niet komt zoals je verwacht, moet je omgaan met teleurstelling. Hoop is uitgestelde verwachting zeggen ze weleens en ja dat klopt.

Een jaar van bezinning

-Wil je vooruit blijf dan even staan-

Na mijn besluit om te stoppen met werken gunde ik mijzelf eventjes rust, twee maanden. Dat was wel genoeg vond ik en daarna ging ik wel weer op zoek. Ik wist precies wat ik wilde en wat niet 'dacht' ik.

En al wilde ik van alles doen in deze maanden, ik kon soms niet eens van de bank opstaan en alle klussen die ik wilde doen werden uitgesteld. Ik realiseerde me dat dit wel bijzonder was en om me heen hoorde ik veel mensen met vermoeidheidsklachten. Ik ging op onderzoek en het bleek dat de energie van de aarde enorm toenam en de energie die naar de aarde vanuit het heelal ook. Ik heb me eraan overgegeven en uiteindelijk werd het steeds gemakkelijker.

Angst een ondefinieerbare emotie

De angst voorbij. Waar ik langzaam achter kwam was dat ik veel angst bij me droeg. Angst om het niet goed te doen, angst om mijn emoties over wat mij in mijn leven heeft geraakt toe te laten en wat dat teweeg zou kunnen brengen. Angst voor verlies van wat ik bezat, status en geld.

De eerste echte keer dat ik de angst voorbij ben gegaan is de dag dat ik mijn ontslag heb ingediend en echt niet wist hoe verder. En toch als ik achteraf kijk heb ik vele dingen gedaan waar echt wel lef en moed voor nodig was, maar dat was altijd ten behoeve van anderen.

Ook al ging ik steeds verder en liet ik beetje bij beetje mijn angst achter me, af en toe vlamde de angst opnieuw op. Dat kon gaan over heel verschillende zaken.

Toen ik mijn emoties van woede en verdriet toeliet en de angst kon benoemen die er onder zat werd het verwerken steeds gemakkelijker. Ik heb wat afgehuild en als de bommen konden praten en mijn hond ook dan had ik al meerdere boeken op mijn naam staan. Emotioneel incontinent werd het bij mij thuis genoemd. Ze keken er niet meer van op of om, het hoorde gewoon bij mij. Ik leerde vergeven, eerst mezelf en dan de ander. Je hoeft niet de ander te zien en te spreken, hardop uitspreken, opschrijven en verbranden helpt enorm. Ik was veel aan de zee te vinden in deze tijd, omdat het helend voor mij werkt, mijn hoofd leeg maakt en alles lijkt weg te waaien.

Ondertussen was ik me wel steeds verder gaan verdiepen in spirituele ontwikkeling. Ik heb ooit een cursus gedaan, maar daar ben ik mee gestopt, dat klopte zo niet voor mij. Ik besloot verder op onderzoek te gaan. Ik las alles wat los en vast zat, kreeg onderweg altijd mensen die me verder konden helpen tot een bepaald punt en dan ging ik weer door. Zo zijn er verschillende mensen in mijn leven geweest en er weer uit gegaan. Je ziet ook dat die mensen tot een bepaald punt mee kunnen.

De afgelopen jaren heb ik geleerd om alleen te zijn en had geen behoefte aan mensen om mij heen. Dat heb ik nooit echt gehad en een groepsmens ben ik allerm minst, maar er waren altijd wel ergens mensen in mijn leven. Ik heb geleerd dat als een relatie of vriendschap niet meer werkt voor mij dat ik verder ga.

-Vrijheid in verbinding drukt alles uit wat ik belangrijk vind. -

In de tijd die verstreek kwamen verschillende zaken naar boven. Steeds meer informatie kwam omhoog en meer en meer gingen zaken op zijn plek vallen. Zeker over mijn verleden, waar altijd een sluier omheen heeft gehangen. Er werd niet gesproken over emoties en het verleden. En toch was er genoeg gebeurd.

Het vroeg om verwerken en toelaten. Ik had inmiddels ondervonden dat ik er beter direct mee aan de slag kon gaan, des te eerder was het opgelost. En langzaam begon ik het gesprek over het kleine kind in jezelf te begrijpen. Kinderen zijn zorgeloos, niet geprogrammeerd, ze zijn spontaan en werken vanuit hun gevoel. Dat had nog een weg te gaan bij mij. Door twee sessies regressietherapie, kon ik mijn grootste blokkade opheffen en vergeven.

De dag nadat ik wakker werd, ontwaakte.

Ik heb sinds het jaar 2000 al een bepaald gevoel gehad bij de manier waarop we met elkaar omgingen. De manier waarop je werd 'gedwongen' mee te doen aan de hypes in de maatschappij. Nu ondervond ik daar geen hinder van, het is wel ingewikkeld als je kinderen hebt. Het vraagt standvastig blijven als ouder, jou eigen principes blijven volgen en je kinderen sterk maken. Het klopte niet voor mijn gevoel, het gehele overheidsbeleid, het gezondheidsstelsel, en het onderwijs. Ik heb er veel van gezien en aan den lijve ondervonden en ik laat niet gebeuren wat ik niet wil. -DE VRIJE WIL- heet dat. Ik stelde altijd al veel vragen en dat werd als lastig ervaren, ik denk dat sommigen nog nachtmerries van mij hebben. En toch ging ik ook hierin mee met het idee dat het wel een generatiekloof zou zijn. Veel later en ondertussen duizend hints, aanwijzingen en inzichten die ik kreeg, viel het kwartje.

Het ontwaken begon eind 2019, toen er een soort van paniek was over de C-griep. De

zogenoemde corona vaccinaties was ik echt sceptisch over en met mij velen in de zorg. Ik heb de rondes aan mij voorbij laten gaan. Mensen vroegen mij ook, wat vindt jij? Dat antwoord liet ik wat in het midden. Ik zei altijd wel tegen iedereen; doe wat goed voelt voor jou. En nee is ook een antwoordt. En toch heb ik mij uiteindelijk laten vaccineren.

Ik was op wintersport geweest en toen ik terug kwam werd ik gebeld door een kennis die me zei: "Was de vaccinatie de wintersport waard"? En ik moet eerlijk bekennen dat het die vakantie ook niet echt goed ging met skiën.

En toen kwam er een heel verhaal, wat bijna iedereen in Nederland als complottheorieën beschouwt. Ik dacht nog, zo die is van het padje af. En toch werd er iets in mij getriggerd van nieuwsgierigheid.

De dag erna sprak ik iemand anders die mij nogmaals hetzelfde verhaal vertelde van wat de kennis tegen me had verteld. En ze kennen elkaar niet. De een woont in het buitenland en de ander hier.

Ik ben onderzoek gaan doen en gaan lezen, heel veel lezen. Uiteindelijk komen verhalen niet zomaar in de wereld en waar rook is, is vuur.

-Je ziet het pas als je het doorhebt. -

De onderzoeken en de resultaten daarvan waren teveel om te bevatten en toch was er een directe relatie met wat ik in mijn leven heb meegemaakt en waar ik na de dood van mijn oom en tante achter kwam. Met alle goede wil van de wereld kon ik me niet voorstellen dat mensen tot zulke verschrikkelijke dingen in staat waren.

Wij krijgen hier in dit land nauwelijks iets mee van wat er werkelijk gebeurt in de wereld en je hoeft maar een zoekmachine te openen en in te toetsen en je hebt het

antwoord. Er zijn al zoveel affaires geweest die in de doofpot zijn gestopt en wij zijn gaan aannemen dat deze werkelijkheid zo is als ons wordt voorgespiegeld. Er zijn er veel mensen die zien dat van alles niet klopt. Alles is aan ons getoond, dat is nog het meest onbegrijpelijke van alles. Ook ik heb dat niet gezien en ja als dat weet, zie je het.

Ik ben verder gegaan met mijn onderzoek en uiteindelijk kom je tot het grotere geheel, de aarde als onderdeel van het universum én aan de basis van het bestaan van de mensheid. Dan blijkt het verhaal over de wereld, de aarde in de bijbel toch belangrijker dan ik ooit kon vermoeden.

Na de gesprekken heb ik direct besloten voor mij geen gedoe meer aan en in mijn lijf. Ik kon wel gaan zitten wachten tot er iets vreselijks zou kunnen gaan gebeuren, omdat ik me had laten injecteren, maar zo zit ik niet in elkaar. Ik heb gedaan wat ik heb gedaan en dat is! Alles die ik eraan om mijn gezondheid en immuniteit zo goed mogelijk te houden.

Dat mensen mee zijn gegaan in dit verhaal begrijp ik volkomen en dat mensen ervoor hebben gekozen om het niet te doen heb ik ook altijd begrepen. Het komt opnieuw neer op de vrije wil en dat vond ik wel opmerkelijk dat in deze situatie zo aan die vrije wil voorbij werd gegaan. De druk die erop werd gelegd dat je het voor een ander deed, heeft mij altijd verbaasd.

Na maanden van onderzoek, verwerken en de puzzelen besloot ik dat de zomer wel fijn was om nog even een paar maanden te genieten van mijn vrijheid zonder verplichtingen.

Vakantie

Een weekje alleen richting Frankrijk en dan door naar Spanje om een van mijn kinderen

op te halen en dan samen nog een week reizen.

Al rijd ik jaarlijks naar Oostenrijk met de kinderen, dit was wel even wat verder én ik reisde alleen. De reis was echt bijzonder en bleek vol verrassende elementen te zitten. Het voelde achteraf als testen van het universum. Ik had me niet helemaal goed voorbereid en kwam uiteindelijk in de spits in Parijs terecht. En op het moment van binnenkomst barste er een enorme hoosbui los en de lucht was zwart. Ik kon niet anders dan heel intens te focussen om erdoor te komen. En eerlijk het was op hoop van zegen. Het water stond tot halverwege de deuren en uiteraard rij je dan net op de verkeerde baan. Het lukte me om er ongeschonden doorheen te komen en eenmaal uit Parijs klaarde het weer geheel op. De boodschap, als je je focust kan je alles!

En toen maakte het me niets meer uit, ik ging gewoon en genoot. Ik heb hele fijne mensen leren kennen en leuke dagen doorgebracht waarin ik steeds meer terug kwam bij mezelf en kon genieten.

Ook de Pyreneeën doorkruizen vond ik spannend, ook dat ging prima en ik werd steeds rustiger.

Toen ik thuiskwam voelde ik wel dat ik iets geheel anders mocht gaan doen, maar wat? Ik kreeg geen directe ingevingen. Ik kreeg alleen je hebt de macht zelf in handen om dat te doen wat jij wilt. Ik voelde wel, de wereld wacht op je. Deze boodschappen werden ondersteunt door de orakel- en tarot kaarten die ik voor mezelf leg. Dat doe ik al jaren, echter het jaar van bezinning bracht de boodschappen steeds op een dieper niveau en met meer betekenis dan ooit.

Verzet

Ondertussen was ik er wel van overtuigd en doordrongen dat ik beschermd en geholpen werd door het universum. Het kwam aan op onvoorwaardelijk vertrouwen. Durfde ik mijn leven te laten leiden door mijn intuïtie en het universum, door het goddelijke die ik ook in mijzelf bezat? Ik voelde de druk, ik voelde ook wel dat het nu echt tijd was om mijn missie te gaan dienen en ik voelde ook dat ik een andere keuze kon maken, maar dat mijn leven er een stuk ingewikkelder op zou worden, zonder de steun en begeleiding.

Ik ging in het verzet, want allemaal leuk en aardig bedacht daarboven. Ik had al bergen verzet door te verwerken en wat ook weer zijn weerslag had op de energie van de aarde en het universum. Ik wilde wel graag concreet weten wat ik moest gaan doen. Die antwoorden had ik echter al luid en duidelijk en meerdere keren gekregen, maar zien wilde ik het nog niet helemaal. Schrijven en spreken over mijn leven en het goddelijke bestaan en het universum. Ik durfde niet, want wat zou iedereen van mij gaan denken!

Opnieuw werkte ik heel hard, vooral weer in mijn hoofd. Ik ging voorwaarden stellen, als ik dit ga doen voor jullie, dan wil ik dat jullie dat gaan doen voor mij. Geloof me zo werkt het niet.

En elke keer ging ik dieper en dieper en nog steeds kwamen er allerlei emoties los waar angst onder zat. Ze vertrokken steeds sneller omdat ik het direct aanpakte. Ik had geleerd hoe ik dat kon doen en dat hielp mij ontzettend. Uiteindelijk heb je een aantal handvaten nodig en moet je het zelf doen.

Toen ik had bedacht wat ik wilde heb ik tegen het universum gezegd: ik wil mijn eigen bedrijf starten waar ik me ga toeleggen om coaching, begeleiding en als storyteller van mijn verhaal, om mensen te laten zien dat de Bron, het universum, het goddelijke echt bestaat en dat ik ze kan

inspireren het vertrouwen te herstellen en zo de energie te verhogen zodat het onrecht stopt. En ik wil weer aan het werk in de zorg, waar ik weer onder de mensen ben en kan zien wat er leeft in de zorg.

Als ik dat zeg dan volgt er snel reactie. De volgende dag kreeg ik een bericht van een oud collega voor een interim klus. Ik had aangegeven dat ik dat wel wilde doen. De week erna had ik een gesprek en de dag ervoor wist ik ineens dat dat helemaal niet was wat ik echt wilde. Voor het gesprek ben ik gaan schrijven, want dat deed ik altijd al veel en ik schreef de vraag op, wil ik dit echt? En het antwoordt kwam door het schrijven al snel: Nee.

In de tijd dat ik nog onbewust was handelde ik veel gemakkelijker naar mijn ingevingen en intuïtie, nu vroeg ik me af doe ik het wel goed? Is dit de bedoeling van mijn opdracht? Het paste wel in de lijn van mijn onzekerheid, want volledig vertrouwen op het universum en mijn eigen intuïtie, was een grote uitdaging.

Afgelopen maand kwam ik tot het besef wat het betekent om geroepen te worden en dat.... was groots. Ik heb altijd geweten dat ik hier iets te doen had en dat dit van betekenis zou zijn. Ik ben opnieuw op onderzoek gegaan en dieper in de oorsprong van het verhaal van de mensheid gedoken én in de geloofsbrieven en de openbaring uit het nieuwe testament. In eerste instantie schokkend, maar ik begon wel te begrijpen waarom we nu in een chaos verkeren en dat de chaos nog groter gaat worden. Ik ben verder gaan lezen en verdiepen en het klopte voor mij en alles wat nu gebeurt, gebeurt met een reden. Er bestaat een groter plan dan wij kunnen zien. Ik ben een onderdeel van dit plan. En dat is de reden dat ik nu wordt gevraagd om het verhaal van het universum te vertellen. *Je ziet pas als je het door hebt.*

Communicatie met het universum

Het universum communiceert op heel veel verschillende manieren met de mensheid. Omdat we het contact met onszelf zijn kwijtgeraakt en alleen het denken nog telt in de huidige maatschappij herkennen we het niet.

Ik kan alleen maar vertellen wat voor mij geldt. Ze spreekt tot mij in cijfers, dubbele getallen, of vaak repeterende cijfers. Op mijn telefoon, kassabonnen, benzine of via mijn kaarten. Ze spreekt via anderen en via liedjes. Er was een periode dat elke keer als ik in de auto stapte, hetzelfde nummer op de radio was en langzaam drong de betekenis van de songtekst tot mij door. Ik heb een hele afspeellijst die mijn leven bezingt. Ik kom vaak mensen tegen met wie ik 'zomaar' een gesprek heb en die altijd iets brengen wat ik moet weten of waar ik iets tegen mag zeggen. Ze weten boven precies wanneer ik afspraken heb en soms komt er een boodschap van degene met wie ik een afspraak heb dat echt in het gesprek nergens op slaat, maar waarvan ik weet; let op van wat er wordt gezegd. Om hier een voorbeeld van te geven, ik heb al jaren een coach met wie ik maandelijks gesprekken heb en in ons gesprek uit het niets begon hij over de buxusmot. En wat bleek die had ik ook in mijn tuin en was vergaan door de mot en ik had het nog niet eerder gezien. Zo geeft hij mij soms ongemerkt advies of gooit hij met getallen die voor mij op dat moment van betekenis zijn.

Of ik stel een vraag stel en het opschrijf, dan krijg ik via allerlei kanalen, de informatie met het antwoord op mijn vraag.

Automatisch schrift is iets wat ik al langer hanteer, al moet ik daar even rustig voor gaan zitten. Ik stel mijn vraag en ga schrijven. Pas als ik klaar ben en ik lees het dan begrijp ik wat er staat en wat het antwoord is op mijn vraag. Ik dacht dat ik het

niet goed zag, maar ook mijn kinderen ervaren de cijfers die ze vaak en regelmatig zien.

Tijdens de momenten van groei in het transformatieproces krijg ik vaak spirit animals op mijn weg. Uit het niets zit er dan een kikker op de bank achter het huis of een dagpauwoog in mijn huis. De roodborstjes komen met regelmaat langs en zitten dan op de deurklink. Ik zie in de natuur dan net de dieren die ik moet zien, de buizerd, de ooievaar, de reiger en ga zo maar door. Het klopt altijd. Alleen je ziet het pas als je het door hebt.

Mijn grootste spirit animal is mijn hond.

Simba, de Berner

Mijn maatje is mijn spiegel, wij zijn onafscheidelijk en hij heeft zijn leven gewijd aan ons allemaal. Hij trekt me uit het huis, hij eist zijn aandacht al heb ik geen zin, dan gaan we toch. Hij heeft me laten zien hoe ik deed, hij beschermde mij en mijn kinderen als ik boos was (een periode in mijn leven was ik echt niet aangenaam) en op een gegeven moment kon ik hem op afstand lezen en sturen. Ik voelde dat, maar mijn kinderen bevestigde zijn gedrag. Hij is volledig op mij afgestemd en laat mij zien wat ik nodig heb en dat is niet altijd waar ik zin in heb. Wat een dier jou laat zien is hoe jij je gedraagt en welke energie je uitstraalt. Simba leidt zijn eigen leven en heeft zijn eigen strategie van (over)leven. Hij is afgestemd op hogere energieën en voelt als engelen om mij heen zijn.

Hij is nog steeds in mijn leven wat uitermate bijzonder is, al meerdere keren in zijn leven hebben we gedacht dat hij dood zou gaan door aandoeningen en zeer ernstige klachten. Elke keer opnieuw krabbelde hij weer op en ging door met leven tot grote vreugde van ons. Hij is inmiddels 11 jaar en dat is een hele leeftijd. Soms gaat het lopen

nauwelijks meer, soms heeft hij weer energie en kracht. En ook dat is wat het universum hem geeft.

Testen van het universum

Je wordt getest op je uitlatingen en je krijgt vele uitdagingen op je pad. Mijn leven is achteraf bezien één grote uitdaging geweest, ik heb veel meegemaakt in mijn leven en er was altijd wel wat. De dingen die gebeurden, begrijp ik nu, ze hebben allemaal een reden gehad. Ik heb veel moeten meemaken om te kunnen vertellen. Mijn leven heeft alles aangeraakt wat er vandaag de dag aan de hand is in de wereld en in de maatschappij.

Ik krijg op dit moment uit het niets mensen op mijn pad die mij allerlei onzekerheden vertellen, allerlei vragen hebben omdat ze achter zaken komen die niet kloppen zoals de werkelijkheid zich voordoet. Mensen zien echt wel dat er van alles niet klopt, dat besluiten niet uit te leggen zijn en dan is het aan mij om met deze mensen in gesprek te gaan en uit te dragen wat ik weet, aangegeven door het universum.

Af en toe word ik benaderd voor een opdracht en dan is het aan mij om dit aan te gaan of niet. En als ik dan nee zeg omdat ik verder wil met mijn eigen ontwikkeling dan maak ik weer een sprong en dat is iets wat ik voel en wat ik weet. Dan klopt het. En het klopt als je hart, ziel en geest op een lijn in afstemming zijn.

Een nieuwe fase in mijn leven en een nieuw leven.

Ik ben geworden wie ik ooit was. In de diepste kern van mijzelf ben ik gelijk gebleven. Rechtvaardig en aardig, duidelijk en empathisch. En toch ben ik veranderd.

Mijn ascentie proces heeft me geleerd vanuit heel hoog over te kijken, zonder oordeel. En ik mag mijzelf voorop zetten en dat dat niets heeft te maken met egoïsme zoals ik altijd heb gedacht. Alle ervaringen kan ik nu gebruiken om te delen en in kracht om te zetten. Vergeten doe ik niet, vergeven kan ik wel. En daar is mijn leven heel aangenaam van geworden.

Ik ben begonnen met het opzetten van mijn eigen bedrijf waar mijn website een belangrijk onderdeel van is. Ik ben echt in dienst van het universum en dat is een commitment van 24/7 zeven dagen in de week. Af en toe moet ik ook tegen het universum even heel duidelijk zijn en nee zeggen. Zij gaan door en kennen geen grenzen of tijd.

Ik heb beloofd om mijn verhaal te vertellen en ik zal het grotere goddelijke plan vertalen naar wat mensen hebben te doen om mee te kunnen in de verandering van tijdperk én om zich te kunnen onttrekken uit de matrix. Zich ontdoen van duistere krachten opdat ze het licht weer kunnen zien.

Inmiddels durf ik met een volmondig JA te zeggen dat ik het volste vertrouwen heb in het universum en het goddelijke plan. En al zullen we nog echt wel door een intense ruige periode gaan, waarin alles wordt afgebroken zoals we hebben gekend, het komt goed, mits je als mens wel je verantwoordelijkheid gaat nemen om al je innerlijke werk te gaan doen en jezelf en anderen vergeeft. [“We moeten bidden voor hen die ons vervolgen en hen zegenen en niet te vervloeken”](#) (Openbaring vers 8).

Ook al lijkt dit tegenstrijdig, want dat zijn we niet gewend, we willen gerechtigheid voor onszelf en een oordeel over de anderen. Dit gebed is het enige wat belangrijk is om zelf verder te kunnen komen en de machten en krachten die nu op aarde zijn te verdrijven. Dit hoort bij de verandering van

het tijdperk, eerst moet de waarheid aan het licht komen over hoe we hebben geleefd, werden geleefd en dachten vrijheid te hebben. En we sluiten een periode van macht en controle af, wat onderdeel is van het grotere plan. Na de openbaring en het verval zullen mensen samen de wereld en een maatschappij opnieuw opbouwen met veel respect voor de schatten van de aarde. Ik kon het nauwelijks geloven, maar na het lezen van onder andere 'Omarm de chaos van J. Rotmans; 'Bestaansrecht' van M. Oversier, waarin hij de vinger op de zere plek legt van ons bestaan, en de 'Taal van Transitie', je roeping als leider in een wereld van verandering, J. van Wielink; R. Fiddelaers-Jaspers; L.Wilhelm. was ik ervan doordrongen dat het hoe dan ook anders zou worden, alleen niet op de manier waarop we altijd alles zijn gewend om te doen. Via plannen en rapporten en veel gepolder. Dit is echt anders, dit is groots en alles zal anders gaan dan we ooit zullen kunnen vermoeden en bedenken. Het allerbelangrijkste is dat de mensen ervan doordrongen worden dat zij zelf aan het roer staan en zelf het innerlijke werk moeten doen in een versneld tempo om mee te kunnen gaan.

Alles gebeurt met een reden en we hebben te maken met een verandering van tijdperk. Alles waarvan we ooit dachten dat het waar was blijkt anders te zijn en alles waarvan we dachten dat dat belangrijk voor ons was mogen we loslaten. Wij mensen zijn enorm gehecht geraakt aan bezit en we zijn materialistisch ingesteld. Egoïsme viert de boventoon en dat mogen we en moeten we laten gaan om mee te kunnen met de shift van de aarde in een andere dimensie (energie) en in een ander tijdperk waarin samen, liefde en harmonie, én gelijkwaardigheid centraal staan.

En omdat de tijd waarin we leven zo onzeker en chaotisch is, is het heel belangrijk om

terug te gaan naar de basis van bestaan en ons vertrouwen te schenken in het goddelijke in ons, voor ons bestaan. Te leren om te vergeven, echt vergeven. Het heeft geen zin om met modder te gooien en te veroordelen. De mens veroordeelt zich zelf uiteindelijk en als je echt het verhaal kent dan is iedereen in het huidige systeem slachtoffer.

Om de hoogste wijsheid en het meest verheven inzicht te bereiken, moeten wij onbegrensd vertrouwen hebben in het goddelijke dat ons leidt. - Ralph Waldo Trine

Vandaag

Mijn besluit om te stoppen als interim manager kwam niet zomaar uit de lucht vallen. Na mijn laatste opdracht besepte ik dat het voor mij zelf niet goed was om zo te werken. Mijn opvattingen zijn eigentijds en ik ga graag terug naar de basis van het bestaan van een organisatie. In mijn beleving is het niet zo ingewikkeld, alleen wordt de zorg steeds ingewikkelder gemaakt door allerlei controlerende en beheersbare invloeden. Daar ga ik graag langs of omheen en terug naar wat de mens nodig heeft in zijn bestaan. Ik heb echt de gezondheidszorg niet afgezworen, het is mijn passie, ik heb besloten om al mijn kennis en expertise te gaan gebruiken door de switch naar storyteller/ spreker, schrijver en coach/ adviseur te maken. Ik richt me op de gezondheidszorg echter de vraagstukken zijn in alle velden van de samenleving hetzelfde. Wat gebeurt er op dit moment met mij? Met de aarde? Wat gebeurt er in onze maatschappij? Het grotere geheel, over de verandering van tijdperk kan ik vertellen en overzien en ik kan het vertalen naar mens, groepen en het organiseren. Ik schuw de waarheid niet, alleen als het helpt om het te vertellen. **Het belangrijkste om over te brengen is leiderschap over jezelf, ont-**

wikkelen van jezelf, zelfbewustzijn en uit de angst te blijven en te vergeven.

En op dit moment is het nodig om te inspireren door licht te brengen en het grotere plan te vertalen naar wat jij vandaag voelt bij jezelf en wat je hebt te doen om jou bijdrage te leveren en je bewust wordt van wie je was. Dit alles draagt bij aan het ervaren van volledige vrijheid in jezelf.

-Er is niets belangrijker in de wereld dan vrijheid. Vrijheid is het waard om opofferingen voor te doen, het is het waard om er je baan voor te verliezen, het is het waard om er voor in de gevangenis te zitten. Ik ben liever een vrije pauper dan een rijke slaaf. Ik zou liever sterven in bittere armoede met mijn overtuigingen, dan leven in weelde zonder zelfrespect. - Martin Luther King

En het citaat van Martin Luther King beschrijft precies het punt waarop ik sta. En ik heb hier heel lang tegenaan gehikt en uitgesteld om niet naar buiten te hoeven komen. Als een parel in een oester heb ik de schat van openbaring vastgehouden. Nu is de tijd gekomen voor mij. Anders kan ik mijzelf niet recht in de ogen kijken als ik geen bijdrage lever aan de situatie waarin we nu zitten en mensen kan ondersteunen op alle manieren die nodig zijn.

Dankwoord

Er zijn veel mensen in mijn leven geweest die mij hebben geholpen, bewust dan wel onbewust. En daar ben ik dankbaar voor. Mijn kinderen zijn voor mij een grote drijvende kracht zijn achter wie ik ben en wat ik nu doe. Ook zij laten mij zien wat ik heb te doen en wat ik mag doen, door hun manier van leven, eigenzinnigheid en kijk op de wereld.